

Alfred Christensen: Jeg har al Grund til at være tilfreds med den Skæbne, som Røgmandsforeningens Andragende og det af mig i Dag stillede Ændringsforslag have lidt. Rigtignok er Andragendet ikke paa min Anmodning blevet henvist til Ministeren, men den højtærede Minister har ikke desto mindre her i Salen afgivet en Erklæring, hvorefter det ses, at ikke blot Hellefiskeriet, men ogsaa Laksefiskeriet er taget ind eller lige nu bliver taget ind under den grønlandske Handel, saa at Røg-mændene faa, hvad de ønske, og saa at Laksen og Hellefisken bliver fanget, og kommer Almenheden til gode. Naar den højtærede Minister ytrede en Tvivl om, hvorvidt der er mange Hellefisk, kan jeg jo ikke sige, at jeg personlig har været nede at kige paa dem og tælle, hvor mange der er. Men af Kolonibestyrelsens Beretning om, hvad Grønlænderne fange af denne Hellefisk, kan der absolut ikke bygges nogen Statistik, thi der er Noblesse ogsaa blandt Grønlænderne ligesom her blandt Jagtherrer. Det er fint at skyde noget og simpelt at skyde andet. I Grønland er det fint for en Grønlænder at fange en Sæl, og det er meget sjældent, at de opleve den Glæde, efterhaanden som der bliver færre Sæler. Derimod er det meget simpelt og en meget tarvelig Fornøjelse at fange en Hellefisk, og naar saa dertil kommer, at han ikke kan sælge den, lader han helt være med det, saa er det hverken fint eller fordelagtigt. Saaledes hænger det sammen med Grønlænderne og med Hellefisken. Den ærede Ordfører raadede mig meget til at tage dette Ændringsforslag tilbage, thi Finansudvalget stod enigt, og Salen stod ogsaa enig. Jeg ved nok, at Finansudvalget staar enigt og ikke vil henvise Andragendet, men denne Sal staar ogsaa enig, og den staar paa min Side. Jeg har forhørt mig om Stemningen blandt denne Sals Medlemmer, og de ere villige til at gaa i Ilden for mig og for Grønlænderne og Hellefisken, og jeg vil tage mig paa at stemme den ærede Ordfører over. Naar jeg ikke desto mindre ikke gør det, er det først og fremmest af Hensyn til den afgivne ministerielle Erklæring, hvorefter jeg har faaet, hvad jeg har forlangt, og dernæst er det paa Grund af en mig iboende Loyalitet og Kollegialitet, som gør, at jeg hellere gaar lempelige Veje, selv om jeg saa maa komme igen til Efteraaret, fremfor at lægge mig ud med saa mægtige Folk som den ærede Ordfører og hans Kolleger i Finansudvalget.

Til Slut vil jeg gøre en Bemærkning til den højtærede Formand. Jeg fik, da jeg sidst sluttede af, et lille Tilløb til en Næse af den højtærede Formand. Selvfølgelig har den højtærede Formand jo altid Ret, og han har ogsaa Ret i dette Tilfælde, naar han sagde, det paagældende Ændringsforslag var stillet af Guldbrandsen. Der staar nu „Guldbrandsen“ og ikke, som den højtærede Formand sagde, „det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds“.

Formanden: Jeg sagde ikke „det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds“.

Alfred Christensen: Om Forladelse, saa gør jeg Formanden Uret. Men jeg paastaar, at paa det Blad, som jeg har i min Haand, har jeg faaet Skyld for Ændringsforslaget til Betænkningens Nr. 114, og lige saa vist som den højtærede Formand, der altid har Ret, ogsaa havde Ret i dette Tilfælde, naar han som Bevislighed brugte det Blad, som han havde i Haanden, lige saa sikkert har jeg, som ikke har Ret i alle Tilfælde, Ret i dette specielle Tilfælde, naar jeg med det Blad, jeg har i Haanden, siger, at det nævnte Ændringsforslag tillægges mig — „Af Alfred Christensen“ staar der ovenover. Jeg kommer med denne Bemærkning, fordi jeg ved, at mange have den kuriøse Interesse, at grave i gamle Rigsdagstidender for at finde Synder hos nuværende eller Fortidens Rigsdagsmænd, og hvis et Eksempel som dette kunde findes, at jeg med et Blad i Haanden ikke en Gang kunde læse, vilde der danne sig en mærkelig Saga om min Udygtighed paa alle, om jeg saa maa sige, hjemlige Omraader. Det vilde siges: Manden forstod sig paa Hellefisk og Grønlændere, men læse kunde han ikke. Nu haaber jeg, naar jeg overleverer dette Blad til Indlemmelse i Rigsdagens Arkiv, at det da vil staa fast, at jeg maaske som den eneste i hele Salen har faaet tildelt et Eksempel af et Blad, hvor jeg har faaet uforskyldt Skyld for det Ændringsforslag, som tilkommer Guldbrandsen og ikke mig. Jeg nævner Guldbrandsen her uden at kunne blive kaldt til Orden, thi det er et Citat; der staar, at det er stillet af Guldbrandsen.

Formanden: Det ærede Medlem synes at have været hjemsoget af et gaadefuldt Tilfælde. Tilfældet skal blive eftersporet. Jeg haaber ikke, at det, der er sket, paa